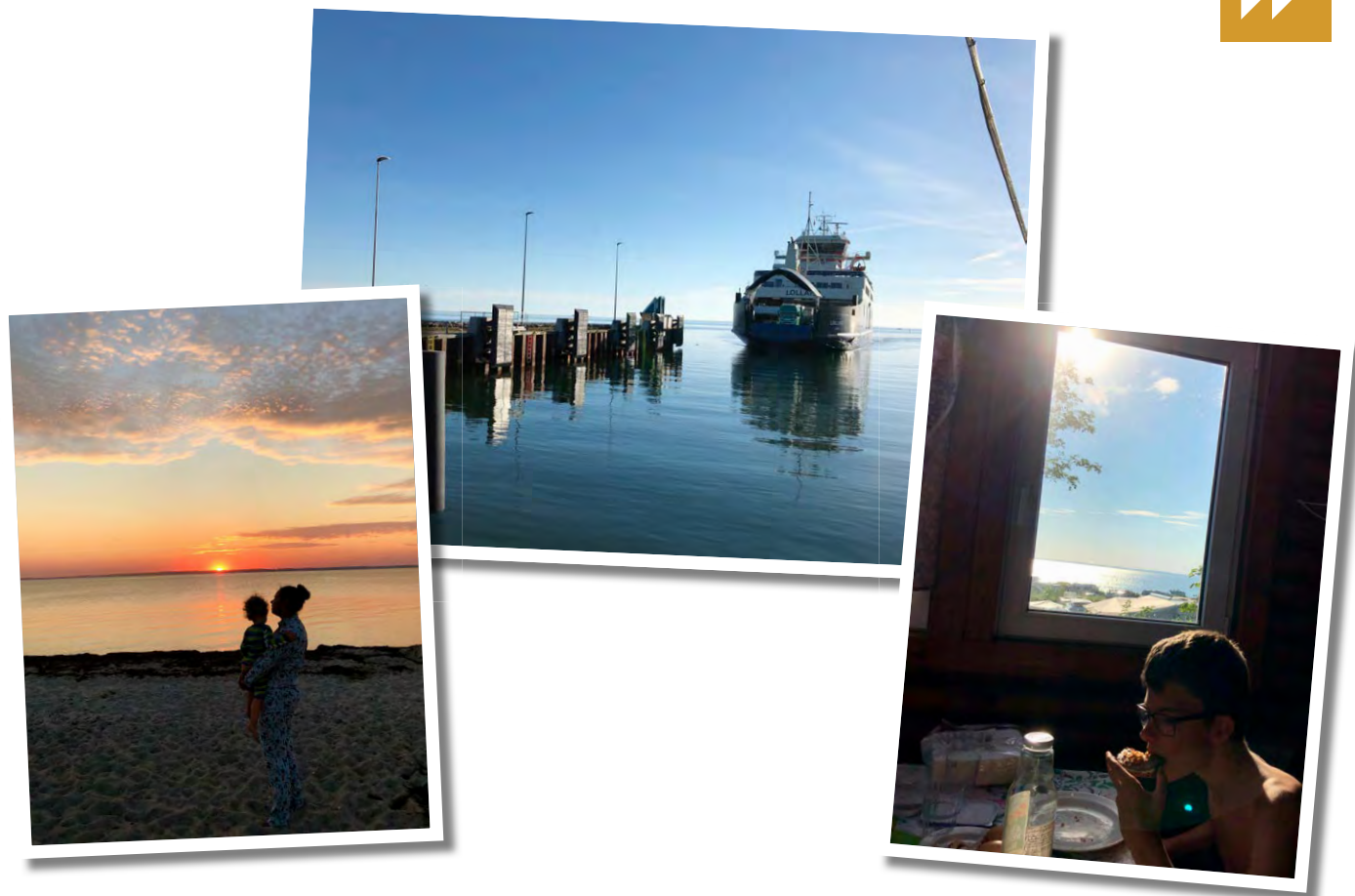

EN CAMPING-JOMFRUS BEKENDelser

Der var både **fordomme, store øjeblikke og corona-
alarm**, da journalist Allan Priess Poulsen **for første
gang nogensinde** tog på campingferie med familien.

Tekst & foto Allan Priess Poulsen

Første problem opstår allerede efter 10 minutter på vejen. Vi har misset afkørslen til motorvejen og lægger an til at vende på parkeringspladsen ved BIG Shopping Center i Herlev. På vejen ud opdager vi i sidste øjeblik, at vi er på vej lige ind i afskærmningen i svinget. Der er simpelthen ikke plads til, at vi kan dreje både bil og campingvogn uden en kollision. Vi må i gang med mere eller mindre elegant at bakke væk for at gå på jagt efter en alternativ udkørsel. Det var alligevel hurtigt, vi endte i begynderproblemer, tænker jeg. Det er min kone, der sidder bag rattet. Jeg nævner det ikke for at give hende skylden for næsten-ulykken, men snarere for at give hende kredit. Hun kaster sig altid hovedkulds ud i nye udfordringer, mens jeg er lidt mere en forsigtigper. Det passer mig glimrende, at hun er frisk på at agere chauffør. Det er måske ikke voldsomt mandigt, men jeg har alle dage foretrukket at sidde ved siden af og lave så lidt som muligt, når vi er på langfart. På denne tur overlader jeg endda passagersædet til min 14-årige søn, mens jeg selv sidder bagi med familiens 2-årige efternøler. Det i sig selv bliver lidt af en udfordring, tænker jeg. At der er så stor aldersforskel på mine børn. Kan de mon begge blive underholdt, når vi kommer frem til slutdestinationen i form af Emmerbølle Camping på Langeland?

Ja-hat og fordomme

Inden vi kommer så langt, når jeg at studse over teenagesønnens ja-hat, da han på havnen i Tårs på Lolland pludselig udbryder ”her er godt nok smukt”. De fleste af hans betragtninger plejer at handle om fodbold, så en sådan melding hører til sjældenhederne. Men han har ret. Solen skinner, vandet er blikstille, og omkring os svømmer ænder og svaner uforstyrret rundt, mens færgen nærmer sig i det fjerne. Jeg har altid været glad for ø-ferie, for der er noget helt igennem idyllisk over at sejle til sin destination. Det er som om, at ferien går i gang, før man egentlig er fremme.

Da vi når Langeland og Emmerbølle Camping, ender vi snart i et nyt problem, der afslører vores manglende erfaring som campister. Vi får ikke orienteret os tilstrækkeligt og kører ned ad en forkert stikvej på pladsen, hvilket på ny skaber problemer med at dreje. Imidlertid når vi knap at forlade bilen, før et par tyske turister iler os til undsætning og hjælper med at trække campingvognen i den rigtige retning, efter vi har skilt den fra bilen. Min kone mener, at det er udtryk for campingfolkets sammenhold, mens jeg lidt kækt foreslår, at de sikkert bare keder sig.

Jeg indrømmer det gerne. Jeg har ikke kun klipklapper, solcreme og bøllehat med i bagagen, men også en fordom eller to. Faktisk har jeg altid syntes, at camping er en lille smule noller. Det er sådan et ord, man bruger, når man kommer fra Aarhus og gerne vil holde fast i sit tilhørsforhold på trods af godt og vel 10 år i og omkring hovedstaden. Det betyder noget i retning af kikset eller utjekket – men på en lidt sødere måde.

Tilbage til pointen. Når jeg igennem årene har besøgt venner og familie på diverse campingpladser, har jeg altid undret mig over, hvad folk egentlig laver. Det har forekommet mig, at der går lang tid med dåseøl, krydsord og tilsyneladende formålsløst kiggeri. Måske er det meningen? Jeg ved det ikke.

De magiske morgener på stranden

Under alle omstændigheder falder vi hurtigt ind i livet på campingpladsen. På den ene side er det ret stilfærdigt, og på den anden side sker der ganske meget. I hvert fald står det hurtigt klart for os, at vores debut som campister finder sted på en campingplads med masser af muligheder. Her er swimmingpool, minigolf, fodboldbaner, tennis, klatrevæg, legepladser, kiosk, fælles grillplads, grillbar og en såkaldt wellness-oase med vildmarksbad og sauna. Lidt af hvert og noget for alle.

Jeg undrer mig over kiggeriet på en campingplads. I mangel af et bedre ord. Min oplevelse er, at nogle campister bruger deres ophold på at sidde på deres klapstole og kigge ud i luften. ... måske handler min undren om, at jeg endnu ikke helt har forstået, hvad camping er for en størrelse.

De mange muligheder til trods bliver den største oplevelse for mig at have havet som nabo. Til min egen store overraskelse. Privat bor familien og jeg i umiddelbar nærhed af både Charlottenlund Fort og Taarbæk Havn, men på Emmerbølle Camping har jeg pludselig kun 50 meter til stranden. Hver morgen inden familien vågner, lyner jeg mig i al forsigtighed ud af forteltet og trisser ned på den ofte mennesketomme strand. Her sætter jeg mig på en bænk og tænker store og små tanker i min egen lille boble af ingenting. Her er total og aldeles stilhed kun akkompagneret af morgensolen og et hav, der er så roligt, at man skulle tro, det aldrig vil lykkes med at frembringe en eneste bølge. Efterfølgende springer jeg i havet til en forfriskende dukkert, der er kold uden at være isnende. Det er tæt på magisk.

Flytning efter 24 timer

Vi når dog ikke langt ind i ferien, før fire bliver til tre i lejren. På grund af et forår med nedlukning og social distancering har vi igen flere måneder ikke set meget til farmor og farfar, som til gengæld har meldt deres ankomst på Langeland. Det viser sig, at de har lejet en luksushytte, som er så indbydende, at teenagesønnen øjeblikkeligt flytter ind. Mindre end 24 timer efter ankomsten til Emmerbølle. Så var der alligevel ikke mere camping-jahat. Men det er ham vel undt.

De efterfølgende dage både hygger vi på campingpladsen og tager et par bidder af Langeland. Nok er vi campister, men vi har også ambitioner om at opleve den smukke ø, vi befinder os på. Der er rig

mulighed for at fordrive tiden på Emmerbølle, så vi udkæmper et par højintense slag på fodboldbanen, udforsker legepladser, bader i pool og i havet, går ture og spiller spil. Det meste af tiden i bragende solskin og med is, øl og sodavand som svalende følgesvende. Derudover er vi på shopping i handelsbyen Rudkøbing, der osrer af idyl med sine små gader og tilbagelænedede stemning. Jeg bemærker, at det faktisk går helt fint med at underholde begge børn. Nogle gange sammen og nogle gange hver for sig.

På tredjedagen deler vi selskabet op, så farfar, teenagesønnen og jeg selv besøger koldkrigsmuseet Langelandsfortet, mens de resterende tager til stranden. Oplevelserne på Langelandsfortet bliver en overraskende dramatisk gennemgang af danske forhold i løbet af den kolde krig i perioden 1945 til 1991. Vi kommer blandt andet ombord i ubåden Springereren, ser russiske MIG-jagerfly helt tæt på og er med i en simulation af en atomsprængning. Årsagen til sidstnævnte er den uhyggelige, at militæralliancen Warszawapagten under den kolde krig havde planer om at invadere Danmark og i den forbindelse at droppe en atombombe over Langelandsfortet. Hårrejsende, men også stærkt fascinerende.

Fra camping-idyl til corona-alarm

De dystre toner fortsætter den efterfølgende dag, hvor teenagesønnen vågner med hovedpine, som i løbet af dagen udvikler sig til hoste og influenza. Vi ender med at booke tid til coronatest i Odense den efterfølgende dag og holder rådslagning om, hvordan vi håndterer si-

tuationen. Jeg ender i noget, der ligner isolation med sønnike, hvilket helt naturligt begrænser udfoldelserne i den resterende del af ugen. På tærsklen til feriens afslutning får vi melding om, at coronatesten er negativ. Alle ånder lettet op, og vi kan tillade os at ærgre os over de oplevelser, vi gik glip af. Jeg ville gerne have vist familien Trane-kær Slot og inviteret dem på Restaurant Generalen, som er indrettet i slottets gamle herskabsstald. Her er der indrettet spisebåse i det, der engang var hestebåse. Fantastisk. Vi havde også planer om at opleve øens vilde heste. En tur på den berømte Ristinge Strand og en familiedyst i minigolf blev det heller ikke til.

Satte vi os mellem to stole?

Det vigtigste er imidlertid, at familien er intakt. Da vi evaluerer forløbet på vejen hjemad, kan vi konstatere, at vi alle har mod på at begive os ud på et nyt campingeventyr. Mest af alt fordi vi grundet omstændighederne føler, at vi ikke fik frygteligt meget af selve campingoplevelsen med. Til det gik der for meget sygdom og luksushytte i den. Vi har dog fået en forsmag på livet som campister, og personligt kan jeg konstatere, at jeg på ingen måde er afskrækket, men også at jeg nok fortsat mangler at blive helt overbevist. På den ene side er der noget udpræget hyggeligt over livet på en campingplads. Jeg bemærker det blandt andet, da jeg en dag er på vej til kiosken og går forbi en medcampist, der i meget adstadigt tempo er i gang med at grille kalvemørbrad og store, tykke frankfurterpølser til frokost. Men den obligatoriske dåseøl i hånden. Det sker sikkert 100 gange hver dag, men

jeg bider alligevel mærke i det, fordi det både dufter fantastisk og ser ualmindeligt hyggeligt ud. Til tider minder stemningen på pladsen mig om den afslappethed, der eksisterer på en festival, hvor man ikke skal tage stilling til ret meget i løbet af en dag. Eller med den bekymringsløse tilstand som sejler hvor de fleste dage er mere eller mindre ens. Under alle omstændigheder er jeg vild med følelsen af at komme 100 procent ned i gear og bare være til. Sammen med de mennesker jeg holder allermost af. På den anden side er mange af hverdagens gøremål lige lidt mere besværlige end normalt, ligesom jeg løbende føler mig mere eller mindre radbrækket over de primitive soveforhold. Det er også ligesom på en festival. Bare uden på nogen måde at være rock n' roll.

Jeg må også indrømme, at jeg stadig undrer mig over kiggeriet på en campingplads. I mangel af et bedre ord. Min oplevelse er stadig, at nogle campister bruger deres ophold på at sidde på deres klapstole og kigge ud i luften. Tilsyneladende uden at tale ret meget sammen. Men det kan vel ikke rigtig passe. Eller måske handler min undren om, at jeg endnu ikke helt har forstået, hvad camping er for en størrelse. I hvert fald har min kone og jeg talt om på den næste campingferie at sænke ambitionsniveauet for oplevelserne uden for campingpladsen for i højere grad acceptere præmissen om bare at være uden en daglig agenda. Det lyder egentlig ret skønt. //

Familien var inviteret til Emmerbølle Camping af Langeland Turist- og Erhvervsforening.